

A winter scene featuring a small bird with a blue back and orange breast perched on a dark, snow-laden branch. The background is a soft-focus landscape of snow-covered trees and a white building, with a heavy snowfall effect overlaid on the entire image.

Adena Sepp

---

**Kuritarvitades**

**USAALDUST**

Adena Sepp  
Kuritarvitades usaldust  
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autori ja kirjastaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse kirjanduslikus võtmes ja igasugune sarnasus elavate või surnud reaalsete isikute, ettevõtete, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart  
Korrektuuri lugenud Elle Raiend  
Kaane kujundanud Reet Helm

© Nadežda Sepp, 2024  
© Kirjastus ERSEN, 2024

E05448024  
ISBN 978-9916-31-397-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval  
veebipoest [www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

# 1

Minnaliisa istus kohvitassiga laua taga ja saatis pikkamisi sellest rüübates silmadega Elmari lahkuvat autot seni, kuni see majanurga taha kadus. Elmaril oli täna koos Joonase ja koolilastega ees reesõit talvisesse metsa. Oli hea, et nüüd korraldatakse koolides niisuguseid üritusi ja vanad traditsioonid on taas au sees. Lastele on see suur elamus ja on ütlemata õpetlik, et talvel tuleb ka metsloomadele midagi meelepärast nosimiseks viia ja jõulude ajal ei jäeta kedagi kingitusest ilma.

Kuigi oli ennustatud musti jõule, oli paari päevaga maha sadanud lumi katnud kogu maapinna, puud ja põõsad olid saanud pähe valged mütsid ja hommikused päikesekiired panid lume erk-salt sätendama. Vaatepilt akna taga oli muinasjutuliselt ilus, kristalselt valge, täielik vaikus imes Minnaliisa hetkega otsekui endasse. Ta ei oleks osanud isegi unes ette näha, et elab kord sellises muinasjutulises kohas, eemal teistest elamutest ja suurest maanteest, väikeses metsasalus, kus taamal vuliseb jõgi, mille kaldaveerel kasvavate puude oksad kaarduvad lausa veepiirini. Äkki silmas ta raagus pajuoksal jäälindu, ka teda nägi Minnaliisa esmakordselt. Aeg-ajalt sulpsatas lind vette ja tuli sealt uuesti tagasi väikese sipleva kalaga noka vahel. Samas kraaksatas puuladvas istuv vares ja kallutas end ettepoole, küllap soovis paremini näha alumisel oksal toimuvat, tundus, nagu pahandaks ta jäälinnuga, et too oma hommikusööki temaga ei jaganud. Minnaliisa jälgis muigelsui lindude tegevust, loomulikult oli varesel raske lume alt toitu leida, kuid lootus, et jäälinnult ka talle midagi pudiseda võiks, oli ilmselgelt tühi ootus. Vares kraaksatas kurjustavalt veel mitu korda järjest, kuid imelik, äkki tekitas selline

vaikuses kraaksumine Minnaliisas veidi kõheda tunde. Ta oli kusagilt midagi sellist kuulnud või siis mõnest raamatust lugenud, et maja läheduses kraaksuv vares oleks nagu mingi õnnetuse ettekuulutaja...

„Rumalus, see on vaid tühipaljas vanadest aegadest tulnud legend, varesed kraaksuvad ju pidevalt ja sel juhul oleks aina üks õnnetus teise otsa,“ tõrjus Minnaliisa ootamatult pähe turgatanud uitmõtte. Kuid ikkagi, miks talle just nüüd äkki see meenus? Ta jälgis endiselt jäälinnu toimetamist, kuid nüüd märkas lisaks ka teisi õuel ringi siblivaid linde. Minnaliisa arvas, et nad peavad Elmariga siia kusagile söögimaja üles riputama, hea on talvel linde toita ja nii tore neid siit aknast jälgida. Näe, kohe lendaski üks rasvatihane aknalauale ja kiikas sealt Minnaliisale otsa vaadata, küllap tuli märku andma, et kuhu tema rasvapaluke jääb. Küll sa selle hiljem saad, naeratas Minnaliisa linnule lubavalt.

Tore oli küll niisama jõude istuda, kuid tegelikult olid tedagi toimetused ees ootamas.

Nad olid alles eile Elmariga selle maja lõpliku soojustamise lõpetanud, kuid väikseid nokitsemisi jagub pidevalt. Kuna maja oli ehitatud suvilaks,

siis olid nad lasknud siia paigaldada õhksoojuspumba. Tahtes säilitada maja palkseinu, katsid nad vaid toaseinad seestpoolt soojapidava materjaliga.

Esmalt ehitas Elmar valmis kõrvalhoone, kuna oli vaja kaminapuud varju alla saada. Samuti oli tarvis kohta, kuhu sai kõik majapidamises vaja minevad asjad panna. Ratsatalus toimetamine oli siiski nende põhitöö, selle kõrvalt veel ka siin ehitamine võttiski veidi rohkem aega, kuid nüüdseks oli kõik valmis. Nad lõpetasid remonditöö kaminatoa tapeetimisega. Kogu elamine tundus kohe kuidagi hoopis soojem ja hubasem, kuid kuna nad olid selle töö lõpetanud üsnagi ööhakul, siis olid nad rahmeldamisest üpris väsinud. Minnaliisa oli teinud ettepaneku duši all ära käia ja seejärel kohe voodisse pugeda, küll ta hommikul kõik koristab.

Elmar oli ta voodis tugevasti kaissu võtnud, suudelnud ja lausunud, et on väga õnnelik. Ta oli teinud ikka õige otsuse Minnaliisale Saaremaale järele minna, nüüd on ainuõige naine ta kõrval ja ta loodab Minnaliisaga koos elada õnnelikult elupäevade lõpuni. Minnaliisa surus end tugevasti mehe vastu, ta uskus, et elupäevi saab neil palju olema,

kuna tundis end Elmari kõrval nii hoituna ja turvaliselt. Küll on ikka hea, et saatus nad tookord nõnda kokku viis. Selle meenutamine tõi Minnaliisale naeratuse huultele, ta oli õnnelik, et saab igal õhtul pageda armsa inimese kaissu ja hommikul rahulolevana tema kõrval ärgata. Rohkemat polegi talle vaja.

Nüüd oli ratsatalus turismihooaeg lõppenud ja ka kõigi sügistöödega valmis saadud – heinarullid olid varjualusesse toimetatud, kartulid, kapsad ja juurikad keldrisse hoiule viidud ja lisaks mitu tünni hapukapsaid tehtud, nii enda tarbeks kui ka külalistele pakkuda. Nad olid Helenaga kokku leppinud, et kui vaja, siis läheb Minnaliisa tallu appi, kuid praegu oli ta kohustuseks vaid oma majapidamises toimetamine. Nüüd oligi tal terve päev aega siin koristada.

Homme on jõululaupäev, kuid juba täna tuleb Getter. Elmar lubas ise õhtul tüdrukule bussipeatusesse vastu minna ja sellist „seapesa“ ei tahtnud Minnaliisa Getterile küll näidata. Nad olid Getteriga juba paljust telefoni teel rääkinud, nii oli tüdruk saanud pisut ka Elmariga tuttavaks, kuid Elmariga näost-näkku kohtuda ja kogu elamist oma silmaga näha oli siiski midagi enamat.

Vahetanud öösärgi dresside vastu, asuski Minnaliisa tegutsema. Pani jõululauludega CD-plaadi mängima, et meeleolu oleks vastav. Mööbli olid nad juba eile paika pannud, nüüd oli vaja tapeetimisel kasutusel olnud ajalehed ja muu praht kilekottidesse toppida ning need üle õue kuuri vedada. See töö tehtud, riputas Minnaliisa õues pesunöörile kõik katted ja padjadki tuulduma, laotas ka põrandavaiba lumele, las karge õhk ja päike hävitavad tolmulestad ja loovad värskuse.

Pesnud põrandad ja kõikjalt tolmu ära pühkinud, võttis ta ette padjad läbi kloppida. Need hiljem diivanile sättinud, laotas ta lauale sobiliku jõululiniku ning pani sellele korvikese Sandra tehtud värviliste piparkookidega. Lõpptulemus sai ilus. Minnaliisa vaatas oma elamist hindava pilguga ning rõõm täitis ta hinge. Kõik laabus sujuvalt, homme hommikul toob Elmar ka kuuse tупpa ja nad kaunistavad selle koos Getteriga ära, nii saab loodud jõulumeeleolu.

Homseks on nad tallu Helena juurde oodatud, seal ootavad ees saun ja hiljem ühine õhtusöök, siis kingituste jagamine kuuse all. Ingmargi lubati sõjaväest jõulupuhkusele. Tuleb tore perekondlik koosolemine, kuid täna peab ta siingi oma perele midagi õhtusöögiks tegema – seda enam, et Getter



tulemas ja lapsel kindlasti kõht tühi. Paljudest ta seal ühiselamus neid praade teebki. Ja kuna talle nii maitsevad ka kaneelirullid, siis tuleb neidki talle kindlasti teha.

Kana rändas koos juurikatega haudepotti, las imbub seal korralikult maitseainetega läbi ja saab hiljem lükatud ahju moorima. Enne tuli siiski kaneelirullid valmis teha. Ta võttiski kohe ette taina kerkima panemise. Kui ta oli jõudnud kõik vajaminevad asjad kapist lauale asetada, helises ootamatult telefon ja Minnaliisa haaras selle kähku, arvates, et küllap Getter annab teada, et ta on juba bussis, või helistab Elmar. Mees oli ju samuti aegajalt lihtsalt niisama helistanud. Ent pilk ekraanile tabas tundmatut numbrit. Minnaliisa esimene mõte oli mitte vastu võtta, küllap tehakse jälle mingeid jõulupakkumisi. Siis arvas ta aga, et eks need inimesed seal teevad ju ka lihtsalt oma tööd – mis siis ikka, eks ta vastab nende pakkumistele taas eitavalt.

„Jaa, ma kuulen!“ võttis ta reipal häälel kõne vastu.

„Minnaliisa... Mina, Maarja, siin...“

„Maarja?“ Minnaliisa tundis, kuidas süda tegi sees jõnksatuse, Maarjalt ei oleks ta küll iialgi kõnet

oodata osanud, seda enam, et ta polnud siia saabumisest saadik selle naisega kohtunud ja ratsatalus ei räägitud Minnaliisa kuuldes Maarjast midagi.

Elmar siiski aeg-ajalt käis neid abistamas ja koos tädi Reedaga ka alevipoest söögikraami ostmas. Sandragi käis aeg-ajalt emal külas, kuid sinna lõplikult tagasi elama minna ta siiski enam ei tahtnud, lähedus emaga oli kadunud. Ingmar ei ilmutanud üldse huvi ema tegemiste vastu, ei suutnud talle andestada. Ka Minnaliisal ei olnud Maarjaga mingit kokkupuudet. Ja nüüd äkki helistab talle...

„Olen küll Maarja, kuid palun, ära pane telefoni ära, kuula mind enne ära...“ Minnaliisa tajus Maarja hääles meeleheidet. Tal ju polnudki kavatsust telefoni kohe käest panna, ikkagi huvitav, miks ta helistab...

„Ma ju kuulan sind, mis sul siis öelda on?“

„Ma olen hädas ja vajan kohe praegu sinu abi...“

„Minu abi?“ Minnaliisa ei tahtnud oma kõrvu uskuda. No millist abi saaks tema praegu Maarjale osutada, seda enam, et nad polnud omavahel tema siia tulemisest saadik sõnagi vahetanud.

„Just sinu, sest hetkel ei ole mul mitte kedagi teist siin appi kutsuda.“ Maarja tundus tõepoolest olevat paanikas.

„Mis sinuga siis juhtus, et sa nii kibekiiret abi vajad? Ja kus siis tädi Reet on, miks sa teda appi ei kutsu või juhtuski just temaga midagi?“ Minnaliisal turgataski hetkeks selline kahtlus pähe, vanainimesega võib ju kõike juhtuda. Milles muus saanuks Maarjal probleem ollagi?

„Pole sel Reedal häda midagi, ta sõitis hommikul Helena ja Sandraga Tallinna, tahtis oma kuivikutest pedagoogidega kokku saada ja jääb ka ööseks Mustamäele oma korterisse ega tule sealt enne homset tagasi.“ Minnaliisa tajus Maarja hääles halvustavat suhtumist nii Reeta kui ka tema endistesse kolleegidesse.

„Saa ometi aru, et kui Reet oleks kodus olnud, siis ma ju sinu poole ei pöörduks. Ja seda sa tead isegi, et ka Elmar ja Joonas on praegu hobustega metsas, seega ei saa ma neilt ka mingit abi oodata...“